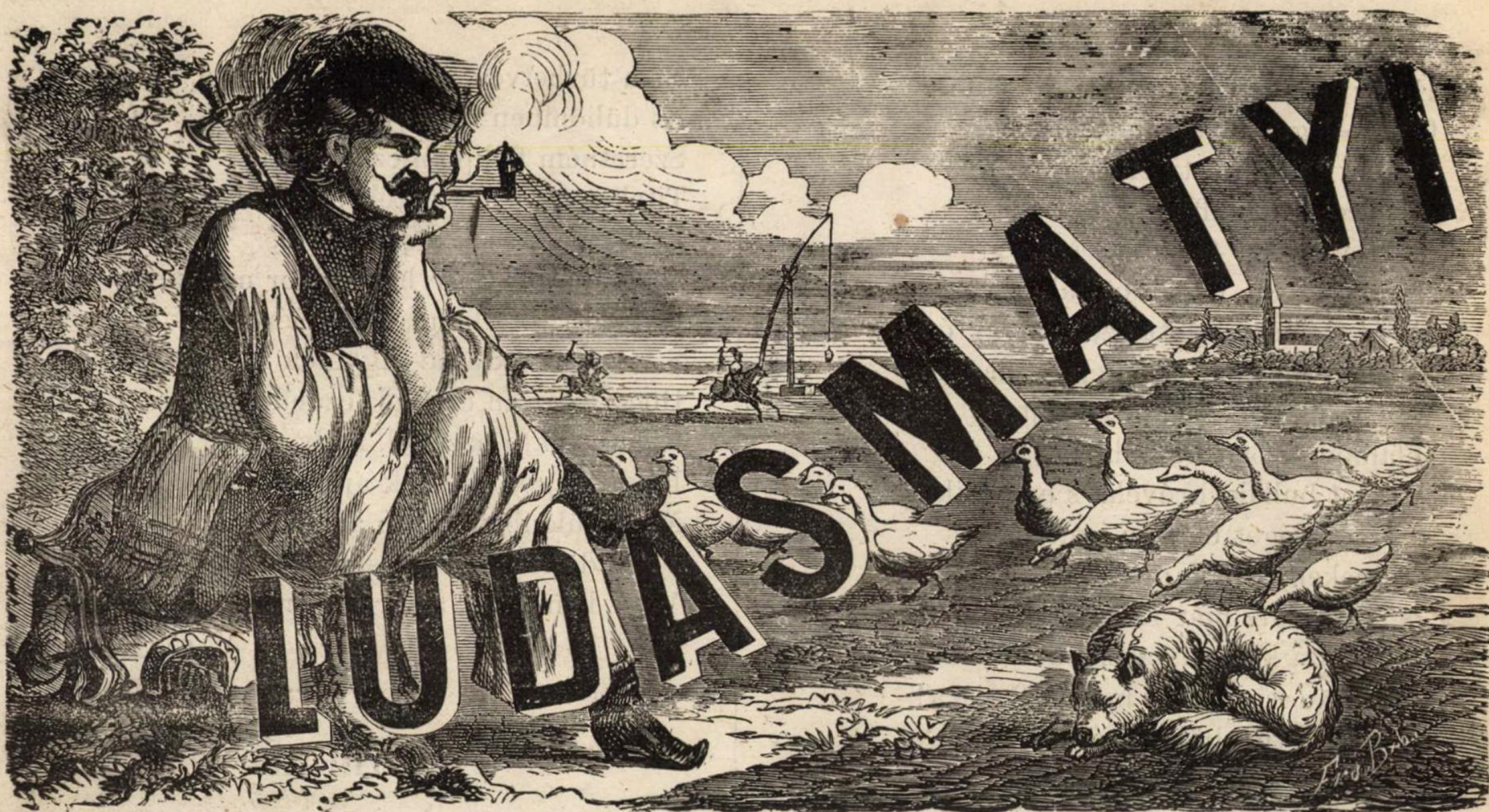

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, február 18. 1872. 8. szám.	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Egy jámbor szamar-itánus keserves panasza.

Olvastatott a pesti katholikus kasinó február 12-én tartott közgyülésén.

Quosque tandem? . . . nem birom tovább! . . .
Patres conscripti! atyám nagy Tritytroty!
Ti is csalhatatlan szent atyánktól
Teljes bucsút nyert honi mágnásink!
S ti továbbá szent fullajtárjai
A militáns szent eklézsiának,
Kik bejártátok Pest, Bécs meg München
Számos ultramontán barlangjait!
Ó mondjátok! nem-e nagyobb malőr
Mint a minőt nekem kiállnom kell?!
S ha felhányjátok a história
Pókháló-lepte penészes könyvét:
A rácson sütött, agyon nyilazott
S a barátként roszknédlivel traktált
Martyr szentek csuda seregében . .
Találtok-e nagyobbat nálamnál!?
A kit rostélyossá piritának
Vagy olajba mártva sütögettek,
Nagyobb kinzást nem állott ki, mint én
Érettetek pa tres! napról-napra

Elkeserült lélekkel kiállok.
Im, én nem akartam ó nagy Tritytroty
Te előtted hitvány embér lenni,
Miként elődöm boldogult Eötvös!
Pártfogástok, és nagy kegyelmetek
Megérdemelni hiven akarám!
S szolgáltam nektek, habár publice
Nem minden bolond ember látta is!
Szolgáim, a tanfelügyelőkkel
Az iskola törvényt csak ugy tíl-túl
Láttatám el, hogy a ti kezetek
Szabad legyen! s könyvet, mappát elég
Számmal vihessetek isk...
Mi a ti malmotokra ha...
Sőt megtevém kész szi...
Hogy megnehezitém a...
Iskolákba jutást, — sz...
Engedvén a tietek keb...
Mindenkinek, vezetést...
De el számlálgatni nem...

Érdektekben véghez vitt dolgaim.
Csak a legujabbat emlitem még,
Miként tettem a tizenöt ezer
Forintokkal csúffá azt a Pestet
Mely a tanügy felemelésére
Az országban legtöbbet áldoza!
És ó! szemenszedett szent atyák ó!
Mit kell türnöm, mit kell kiállanom
Az elfajult, túl csapongó sajtó
Infallibilitásban nem hivő . . .
A szent bullák, brévék, s encyclikák
Érvényességét el nem ismerő
Eretnekek, a hirlapiróktól!?
Panaszkodám már szent gyüléstekben
Hogy az a kálomista bélpoklos,
Nagyhasu rűpők Kemény Zsiga!
Ama jezsovita bölcsességgel
Saturált és lencsöppü üstökü
Urvári Lajossal miként izél?
Piszkál, nyaggat, faggat, bánt sokképen,
S most meg az a csúf elrugaszkodott,
Az az Ántikrisztus bünszolgája
Az a Csernátoni mit nyomatott
Az „Ellenőr“ huszonkilenczedik
Számába cicerós vezérczikkül!?
Annak az eretnek, elátkozott
Bismarcknak — ki szegény szent atyánkat
Javaitól megfosztni segité —
Az eretnek porosz ország gyülés
Január hó harmincznegyedikkén
Tartott összes, s teljes ülésében
Eltorzitott káromló beszédét
Ajánlja csúfosan figyelmembe!
Még azt mondván: meg lesz kétségkivül
Lónyai ur sajtó — bureaujában
A „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“
Február hó elsején kelt száma,
Olvassam el, szivesen od adja.
Vagy pedig az Ellenőr-höz menjek,
Ő is szive szerint szolgál vele.
Ó szent atyák! engem igy gunyolni!
Egy szakadár eretnek beszédét
Ajánlani, mit elmond ellenünk!
Az én syllabustól felhevitett
Nyilt homloku katholikus vérem
E kálomista szemtelenséget..
Nem türhetvén, itt elkezd forrani,
És dühömben azt a Csernátonit
Szeretném fellipofniczkiztetni.
Titeket meg felszentelt atyáim!
Esedezve kérlek a szentekre,
Szolgáljatok vagy háromszor misét
Felháboritott bünös lelkemért!
S befolyástok által vigyétek ki
Hogy az ilyen eretnek czondraság
Kiveressék e hazából, mely a
Boldogságos szüznek ajánltatott,
Mert különben, kettő áll előttem:
Vagy dühömben macskává változom
Vagy lemondok a piros karszékről.*)

Vig Ferke.

Adomák.

Iskolát vizsgált a pap X helységben, hol a gyermekek közül többen a fal mellett a földön ültek, mivel a padokban nem jutott számukra hely. —

A több kérdések között az ember rendeltetése is elő jövén, ezt megmagyarázá a pap, hogy az ember e földön vándorolni kénytelen, mig nem a megyei dicsőségbe eljut, s hogy arra méltó lehessen, azt itt e földön kell kiérdemelni.

A magyarázat után kérdi a pap egyik földön ülő fiutól: miért vagy tehát édes fiam a földön? mond meg nékem.

Azért kérem alássan, — felelé a fiu — mivel a padban nem jutott hely.

Iskolai vizsgát tartott a tanár a magyarok történetéből, s kiszóllit egy figyelmetlenségéről ismeretes fiut, e kérdést intézvén hozzá: mi volt az első magyar király neve?

A fiu mint máskor, ugy most sem figyelt a kérdésre, kézzel lábbal nógatá tehát a pad alatt társait, hogy sugjanak; egyik osztán sugott is neki igy: az a mi a tied, s a fiu nagy fenhangon — mint a ki legjobban érti — elkiáltja magát:

Szél Pista kérem alássan.

---

*) Nem akarjuk ő excellentiájának gusztusát elrontani, hanem mégis jobb lesz talán az utóbbit véghez vinnie, a bucsuztatóról majd gondoskodik Ludas Matyi.

Általános szokás az iskolákban, hogy a feladott leczkét a rosz tanulók, rendesen a padokban hátuk megett ülők szives sugallatából, fülhegygyel megkapva, mondják fel a kérdező tanárnak. — Ha azonban a kérdezett előtt a kérdésre adandó felelet terra incognita, nem lehet csudálni, ha a szives sugallatot rosszul hangoztatják. — Igy járt egy barátunk is, ki midőn a statistikából Lapponia lakosai felől kérdeztetnék s felelni nem tudna — egy társa sugva mondja fülébe: Lapponiában 4 lábnyi emberek laknak — mit rosszul értvén igy mondott fel: Lapponiában 4 lábu emberek vannak! Képzelhetni, hogy a tanár is a négy lábuak közé sorozá a felelőt! —

Sziporkák.

Midőn Napoleon egyik marsalja fellábát elvesztette a csatában, s az orvosi mütétet kellett kiállania, szolgája hangosan sirt ura ágya mellett.

— Mit sirsz ficzkó? kiálta rá a marsal, örülj inkább, mert ezután csak fél csizmát kell tisztogatnod.

— Mi szeretnél lenni Pali fiam? — kérdé az apa fiától.

— Franczia császár — felele a fiu.

— Hát te, Ferke?

— Én meg török császár.

— És te, Laczi?

— Én . . én, édes apám! én meg angol királynő.

Egy iszákos varga kedvtelenül ült a korcsmában a boros kancsó mellett, nagyot nagyot sohajtozva.

„Mit busul, szomszéd?“ kérdi a mellette ülő kefekötő mester, „hiszen van pénze, van bora.“

— Épen az a bajom, hogy van pénzem, van borom; de mit ér, ha nem szomjazom.

Lucia operát adták a nemzeti szinházban. A czimszerepben Hollósy Kornélia, a magyar csalogány remekelt s minden megjelenésekor virágeső és taps fogadá.

Az előadáson jelen volt egyik vidéki közbirtokos is, kinél Hollósy Kornélia egy izben vidéki körutja alkalmával vendég volt.

Midőn a legzajosabb kihivás után egészen csend lőn, feláll urambátyánk s következőleg mutatá be magát a müvésznőnek:

„Alázatos szolgája, édes kisasszony! örvendek, hogy egészségben láthatom Alázatos szolgája!..“

Erre lett aztán csak taps, melytől majd kidőlt a szinház oldala.

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Emlékezhetik, hogy úgy alkudtunk meg, hogy minden hónapban csak egy krónikát küldök. — Ez igaz; de miután ez a hónap nagyon nevezetes ugy a balpártra, mint különösen porolási tekintetben a jobbpártra: azért megszegem a conventiót, és küldők a legutolsó krónikám tetejébe egy kis restaurationalis confectet.

Bizonyosan már hallotta Matyi bácsi! hogy most a bizottsági tagok választása alkalmával, a gorombа (!) balpártiak kegyetlenül eldöngették az „apácza-szelidségü“ jobbpártiakat, és ha őket az országgyülési többség egy kis virilitással fel nem ruházza: ugy most egészen meztelenül állanának; mert városunk bizottsági tagjául egyetlen árva mameluk se választatott meg.

Szegény mamelukok! — Erre még a Herr von Miska bácsi is igy kiáltott fel: micsoda neveletlen válasz volt ez?! . . igy kinullázni főispán ő méltóságát?! . . . . mégis csak csunyaság!

Pedig mennyi avas sonka! . . mennyi tömérdek Tiroler Strudl fogyott el a „tarisznyás banqueten“. — Erre már én is azt mondom: nem volt szép, hogy a balpártiak a vacsorát is elették, meg a konczot is elvették a jobbpártiak elől. — Hjah! . . igy szokott lenni, ha az emberek nem látnak tovább orruknál! . . .

Majd elfeledém . . . . Tudja-e Matyi bácsi! hogy én is representant lettem, s igy most competálna egy potya exemplár a Ludas Matyiból. *)

Jövőre többet . . . . most el vagyok foglalva az organisatioval. — Adieu!

Körpelesz,
representant.

Levelezési lap.

(*Hogy kihez vott czimezve, honnét és melyik papa irta ezt képviselőfiának, ki nem irnánk egy tuczat bivalért. Tolnában kitalálják ezt ugy is.*)

Gyere má haza te! a krisztusodat! Ellenek ám a bivalyok nagyban a krrtussát! má ki is választottam a meddőket, miket majd a jövő követválasztáskor levágatunk a krrrtussát! jóllakhatnak a dunaszentgyörgyi korteseink a krisztussát a bélüknek. Kár volt kipetyegned a krrtussát, hogy ha 20 ezer forintodba kerül is, még is fellépsz ujjolag, mert má nayyon hányják ám ezek a bitang baloldaliak az orromra, a krisztussát nekik!

* Szivesen megtiszteljük, ha viszont ön is megtisztel bennünket 1 ft. 50 krral. — A potya szégyen volna egy representantra.

Ludas Matyi.

Minő hát az a osztrák-magyar közösügyes ármális?

Nyekkelfalusié ilyen

Gróf Ultramontané ilyen.

Pulszky junioré ilyen.

Ágravalóé pedig ilyen.

Régi adoma uj kiadásban,

ajánlva Kerkápoly pénzügyminiszternek.

Iczig: Héh Palkhó! viszi ám a zsivány a pénzes ládát.

Palkó: Sak hadd zvigyen a zbolond! hiszen itt a klúcs.

Következtetések a diák életből, a Deák elvekre.

Cselekszi Kortnyeldesi Kortnyeles Kleofás.

I., Hamar megtanulta, mint X. Jóska a német nyelvet.

Abban az időben, midőn a költő fellelkesedve éneklé:

„Ismét, ismét viseljük hát,
Azt a mentét, azt a ruhát
A mit hordtak öseink“ stb.

volt nekem egy tanuló társam s jó barátom X. Jóska, a kinn kiválóan jól állt a magyar ruha, heves magyar sziv is dobogott alatta, bár ez időben Pesten, a policzájok virágkorában nem egyszer brutálisan kisértették meg az ifjui tüzet lelohasztani.

Történt egyszer, hogy barátom épen egy magyartársaságból, késö éjjel, teljes önelégültsèggel „pályázott“ hazafelé, mert a magyarfalókat egy toasztjában, ugyan csak megleszkézteté. — Hazafelé vivő utjában is, még mindég a toaszt foglalkoztatá; visszaidézte emlékébe az elmondott lesujtó szavakat, a kezében levő fokossal, az időben a magyar ruházat kiegészitö részével, adván gondolatainak nyomatékot. — Épen egy fakorlát mellett haladt el, midőn a legnyomatékosabb gondolathoz ért, hogy ennek annál nagyobb kifejezést adjon, fokosával a korlátra csapott, a mely e hatásra, egész hosszuságában recsegve lezuhant.

Jóska barátom maga is megszeppent a hatás ily nagyszerüségén; annál inkább sietett hát hazafelé. Lakása kapujához háboritlanul ért el, a csengetyüt meghúzta; azonban e percben, mintha csak szellemkéz húzta volna vissza, ruhájánál fogva valaki megragadta s az a valaki ezt kiáltotta: „halt! ... vorwärts!“ — Ezen szóra hátra sem kellett tekintenie barátomnak, hogy a mindenható policzájt felismerje; megadta magát sorsának s hol ő ment elől, hol a policzáj panganétos puskával utánna, mig a legközelebbi policzáj őrházhoz értek. Ott barátom az éjjeli mindenféle csavargókkal egy lyukba záratott, nagy örömére a társaságnak, hogy ily jól öltözött urat is, magok közt üdvözölhetnek.

Barátomnak a kóterben elég ideje volt a világ forgandóságáról elmélkednie. Oly hosszú éjele, mint maga mondá, soha sem volt. — Alig viradt, már káromolva sürgeté a börtönőrt, hogy kihallgatás végett jelentse be, de az siket volt a magyar beszédre. Végre mintegy 9 órakor rá került a sor. Bevezették az irodába, hol már az asztalon diszelgett a tőle elvett fokos, mint corpus delicti. A mintegy 5 tagból álló irodai szelmélyzet, — mind meg annyi 25, 30 éves fiatal ember, német civil ruhában öltözve — gúnyorosan nézett a deliquensre. Mindenek elött hitzingi német nyelven felolvastattak elötte a kérdő pontok: „mi a neve? születés helye? foglalkozása?“ stb. mialatt kérdőleg néztek rá. Barátom megdurálta magát, — szégyen lévén az időben, nem csak németül beszélni, hanem még érteni is — egyszerüen azt mondá: „nix tájes“. Elfojtott mosollyal egymás szemébe vágtak erre a policzájadjunktok s vállat vonva, a deliquensnek távozást intettek.

A kóterbe visszavezettetvén barátom, fenyegetődzött, szitkozódott. Egy óra mulva ismét előhivaták s kérdezték tőle ismét német nyelven, hogy kész e már felelni a feltett kérdésekre? — Egész ingerültséggel beszélt már ekkor, hogy ő magyar ember, nem tud németül, vegyék fel a jegyzőkönyvet magyarul vagy alkalmazzanak egy tolmácsot. — A policzáj adjunktok kedélyesen mosolyogtak s egymástól gunyosan kérdezgették: was sagt er, was sagt er? a mi barátomat csak nem a legvégső dühre fokozta. Végre egyik adjunkt, azt nyilvánitá ismét németül, hogy mi önnek ismerjük állását, tudnia kell németül, s ha nem tudna is, hisszük, hogy rövid időn megtanul. Ezzel ismét távozást intettek.

Barátomat mérgében a guta környékezte; de a kóterben aztán elcsendesedett; meghányta vetette magában a dolgot s oda jutott, hogy még is csak németté kell lennie, ha kiszabadulni akar börtönéből, hol utoljára egy magában maradt. Elkezdett hát németül beszélni börtönörével s kérte, hogy jelentse be kihallgatás végett. Igen de ekorra már az adjunktok ebédelni távoztak, várni a kellett hát 3 óráig, midőn ismét elővezették.

A legnagyobb komolysággal kérdezték ki ekkor, ujra németül s ő hüségesen felelt ugyan azon nyelven. Végre kimondták rá az itéletet: „hogy miután ön maga bevallotta, miszerint a fakorlátot fokosával rombolta szét, ama ház felügyelőjének kivánsága szerint fizet 3 forintot, vizsgálati fogsága büntetésül számittatván be.“ Minthogy azonban nem volt annyi pénz nála, egy policzájt adtak melléje, kinek otthon a büntetés pénz kiegészitő részét lefizesse. — Mielőtt azonban, az irodából távozott volna, a policzáj iroda főnök, tiszta, hibátlan magyarsággal igy szólott gunyosan Jóska barátomhoz: „lássa ön! mily hamar megtanult németül, ez uton ön még sokra viheti. Ajánlom magamat! S az egész iroda személyzet ugyan azon magyarsággal rá mondá: „ajánljuk magunkat!“

Ha arczul ütötték volna sem lett volna talán barátom jobban felháborodva, mint e szavakra. Ő vele hát csak komédiáztak — gondolá — s vissza fordult volna, dühének kifejezést adandó, ha a mellé adott policzáj az irodából ki nem noszolja. — Otthon erősen felfogadta, hogy a germanizátionak és bureaukratiának halálig ellensége lesz, annyival is inkább, mert esetét megtudván, az ismerősök közt példa beszéddé vált, minden hetvenkedése mellett meghunyázkodottra nézve, hogy: „hamar megtanulta, mint X Jóska a német nyelvet.“

És ez a barátunk most mint értesültem, egy oly megyében, mely mind baloldali képviselőket választott, osztrák-magyar mameluk had párt sorvezető.

Hja! a ki oly hamar megtanulta a német nyelvet: könnyen fogott rajta a Deák-szó!

II. „Bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter!"

Az X-i gymnazium örökös igazgatójának, az 50-es években, a tanulók irányában megszokott fenyegetése volt ez: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter!" Történt egykor, hogy egy felsőbb osztály tantermébe, a tanulók nem mehettek be, mert az ajtó be volt zárva. — Döngették az ajtót, lármáztak a kinn szorultak, végre a mindenható igazgató a zajra és lármára megjelent s kérdezte a zajongás okát. A tanulók elmondák, hogy termükből ki vannak zárva.

Az igazgató tüstént hivatá az iskola szolgát, az megjelenvén erősen állitá, hogy a termet kinyitotta s mutogatá, hogy ime most is ki s be forog a zár s az ajtó még sem nyilik, mert bizonyosan belőlről a toló zárral van elreteszelve, ott benn kell tehát valakinek lenni.

Egész hivatalos tekintélylyel az igazgató hát megkopogtatá az ajtót, igy szólván: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter, ha ki nem nyitod az ajtót!"

Pár percig néma csend kivülről, belölről semmi nesz. Ekkor az igazgató kéréshez folyamodott. „Fráter legyen eszed, nyisd ki az ajtót, nem lesz semmi bántásod!"

Ismét sem felelet, sem a zár nyikorgása nem zavará meg a néma csendet. Az igazgató ismétlé előbb a fenyegetést, aztán a kérést. Mind hasztalan. A tanulók hangosan mosolyogtak.

Végre az igazgató elvesztvén türelmét, kérte a tanulókat, hogy törjék be az ajtót; ez percz alatt megtörtént, s az ajtónak feszitett vállak a terem padlatjával érintkeztek. — Talpon állva még is az igazgató volt az első, ki a terembe belépett s a sértett tekintély egész páthosszával szavalá: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter! Hol vagy?"

Azonban a fráter nem találtatott sem a padok alatt, sem a kályha sarokban; sőt annak sem volt semmi nyoma, hogy az emeletről az ablakon kiugrott volna. „Ez még is különös!" mormogá az igazgató, s ezzel sárga kabátjával szégyenkezve odébb állt.

A tanár úr talán maig sem tudja, hol volt ezen különöségnek nyitja. Egy tanuló azonban csak hamar felfedezé a dolognak kulcsát, mely semmi más nem volt, mint egy a tolózár fogantyujára kötött madzag. A dolog ugy történhetett, hogy valami nebulo, csintalansági viszketegből, madzagot kötvén belölről a tolózár fogantyújára s az ajtót kivülről behuzván, a zár melletti hasadékon, a madzagnál fogva a tolózárt az ütközőbe huzta s a madzagot ismét szépen visszadugatta, maga pedig mint a ki jól végezte dolgát, elillantott. E felfedezés a tanulókat kitörő kaczajra birta s arra, hogy „mükedvelők" által adassék elő ujra, meg ujra az igazgató eljárása, a mi sok vig órát szerzett az ifjaknak, mert egyik jobban akarta tudni, mint a másik, holy mily poziturába tette magát, mily arczot vágott az igazgató, midőn ezt mondá a puszta teremben: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter!"

Az igazgató uron aztán rajta szóradt, a „kicsapatlak fráter" elnevezés s ezt ő mind addig viselte és mondogatta, mig nem a 60-as években ötet csapták el az igazgatóságtól. Most már folyvást azon töri fejét, miként lehetne ő is, mint sok entwurfos társai, királyi tanácsossá, tanfelügyelővé, vagy legalább m. kir. képezde igazgatójává. —

Dunaföldvári képek

(a csatkai remetétől.)

A hámtartó nem egyedül
Áll még több ily vad is kerül.
Czoki másik hires legény!
Neked szól e kis költemény.

Kardbojtozott ó czvipakod —
Kérkedve mért mutogatod?
Volt honvédnek vallod magad,
Pedig hazug minden szavad.

Négélyezed a bajnokot,
Kerülted a lőpor szagot;
Görények közt voltál vezér,
Azért vagy most olyan kevély?

Försternek spiczlije valál,
Orrod minden lében kanál.
Parádén jár csak az eszed,
Korteskedés a kenyered.

Ki vagy mi vagy nem zaklatom
Tovább, s neved elhallgatom.
Egész Földvár reád mutat,
A kutya is feléd ugat.

A szamár elő állott.

Az egyszeri fiatal kezdő szinésznek első szerepe enyiből állt: „Uram! a szamarak rendelkezésére állnak".

A szinpadra kiléptekor azonban a lámpaláztóli zavarodotságában csak enyit rebeghetett el: „Uram: a szamár elő állott"

— Látom. — mondá rá Egri, a komikus.

Beszejaniádák.

Még pár szó Beszéről. E felirattal Szemere Miklós megerősiti az „Ellenőr“-ben mindazon szépséges dolgokat, melyek az ellenzéki lapokban a s.-a.-ujhelyi választáskor Besze korteskedéseiről közölve voltak. Hogy azonban Besze János férfiatlanul futott volna, azt Szemere sem állitja, hanem csak azt mondja rólla, mit Homér énekelt Ajaxról, hogy: „vissza-vissza agyarkodva olykor, vadszamárként hátrált.“

—

1849-ben, midőn a magyar kormány Debreczenben székelt, egyik elsőrendü iró és publicista erőnek erejével arra akarta venni Kossuthot, hogy a stentor hangu Besze Jánost nevezze ki a nemzetőrség generálisává, mert mint mondá: Jankó tud a nép nyelvén beszélni, tud lelkesiteni, tehát tüzbe vizbe bele viszi csapatjait.

Hogy a próbavitézséget megmutathassa aztán Besze János, elküldték Kassa alá, vezérlete alá adván egy csapat mozgó nemzetört.

Meg is mutatta aztán Bőze generális, hogy milyen vitéz egy katona tud lenni, ha akar. A legelső ágyuszóra kereket oldva, igy lelkesité hős csapatját:

Utánnam fiuk! a ki utólér, rugjon a ..ggembe.

—

Igaz-e vagy pletyka? azt már nem tudom, hanem a rosz világ nyelve azt beszéli, hogy Besze János bátya nemcsak a pénzügyi főtörvényszéknél, hanem a roulette-asztalnál is .. elnököl.

Pénzügyi főtörvényszéki elnök és roulette-bank, hogy illik ez össze?

Fináncz-komiszáros,
Budán Besze János,
Pesten pedig vámos,
Sohasem hiános
A roulettenél János!

Igy illik ez öszve, igy illik ez öszve — mondja Bakonyi a kefekötő szerepében.

Mért jobboldal a jobboldal?

Mért jobboldal a jobboldal?
Mert ha jobb, hát nem lehet bal,
S mert vemhes politikát vall,
Együtt uszik a kormánynyal.

Mért jobboldal a jobboldal?
(Majd meg mondja ez a kis dal)
Azért mert a jobb részt huzza,
Mig a népet vérig nyuzza.

Vagy talán azért jobboldal,
Mert minden jobb konczot felfal.
Meg hogy jobban tetszik Bécsnek,
Mint a saját nemzetének?

Vagy talán azért jobboldal,
Mert konczot les és tányért nyal?
Farkot csóvál, kezel csókol,
Németnek mint szolga bókol.

Jobboldal ő, mert vérünket
Jogainkat, erszényünket
Már is jobban kipréselte . . .
Mint hajdan a török tette.

Czimbalmos.

Zsiga pósta.

Duna-Földvárra. — Örvendünk, hogy Önök városa szabad királyi városi rangra emelte magát az által, hogy szab. kir. Kecskemét és Szabadka városok példájaként a „Ludas Matyi“ ott egész Localblattá lesz. — Csak iparkodjanak önök mentül többet az ottani társadalmi betegségek közül hozzánk juttatni, „Ludas Matyi“ jó doktor e tekintetben, majd kikurálja különféle alakban irott receptjeivel, — Tehát az az úr, az a miniszteri titkároknál feledékenységből száz forintot hagyogató úr, a ki a duna-földvári közalapitványi szigetet oly pompásan adta árendába Hámtartó ur? — No de felmentették a kereset alól ugye? Tudtuk, hiszen régen megmondatott már: Die kleine . . . hängt man auf, und die grossen last man laufen.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.